

Изведнажъ, гледа надъ него черничката навежда се, а на рамото ѝ сопа. Дига сопата и замахва. Дърпа се Миню, иска да побѣгне, не може. А черничката не е вече черничка, ами лоза. И не е лоза, ами две, три, много лози. Разтворили голѣмата порта и идатъ, идатъ. Краката имъ влажни, а коситѣ имъ зелени. И рошави, рошави като чумата. И всѣка носи на рамото си колче.

— Ти пипа ли бѣчвата?
— пита го една голѣма, рунтава лоза и дига колчето си.

— Какво го питашъ, — вика една малка лозичка съ бѣло колче въ ржка, — азъ

нали бѣхъ задъ бѣчвата и го видѣхъ. Три панички изпи.

— Три панички, три панички, — шумятъ лозитѣ и се натискатъ. — Стига сте го гледали. Удрете! Тѣй му се пада, като пие вино!

Миню иска да вика, не може. Лозитѣ се натискатъ край него, задушаватъ го. Замахватъ съ колчетата и го удрятъ по главата. Охъ, какъ боли! Боли!

— Тѣй му се пада, тѣй му се пада, — викатъ лозичкитѣ, въртятъ рошавитѣ си глави и удрятъ. Удрятъ. Удрятъ.

Като се събудилъ сутринъта, Миню видѣлъ до главата си Маца. Тя си предѣла кждѣлята. Майка му дигнала мократа кърпа и го потъркала по челото.

— Боли ли?

— Боли, — рекълъ Миню.

— Ще боли зеръ, азъ нали ти рекохъ да не буташъ бѣчвата, че ще те биятъ лозичкитѣ.

Асенъ Разцвѣтниковъ.

